

Elkallódott szavak

Trianon emlékére

Két csintalan fiatal kacagott a verőfényes napsütésben.

– Én vagyok a gyorsabb! – jelentette ki Ágnes és futni kezdett a falu felé.

– Azt majd meglátjuk! – válaszolta Jenő, és ő is rohanni kezdett.

– Nem ér! Maga csalt! – jelentette ki Ágnes.

– Hogy csaltam volna?

– Nem tudom. De azt csinálta!

– Nem tud veszíteni!

Ágnes félrelökte Jenőt az útjából, és a ház küszöbére lépett.

– Én nyertem!

– Hogy nyert volna?

A beszélgetés végtelenségig tartott volna, ha nem lépett volna ki a házból Luca néni, Jenő anyja.

– Jó napot anyám!

– Jó napot fiam! Pakolj! Apáddal beíratunk Budapestre iskolába! Ott tovább folytathatod a tanulmányaidat!

A fiú arcán megdöbbenés tükröződött. Örült ennek, de Budapest messze van... Ágnes igyekezett leplezni riadtságát. Hisz nagyon szerette a fiút, bár Jenő ezt nem is sejtette. Mit fog csinálni, ha elmegy?

– Azonnal, anyám. – Jenő szeme csillogott. Mindig is ezt akarta. Megfeledkezve a lányról befutott a házba, és bepakolta kevés ruháját.

A lánynak elakadt a lélegzete. Egyikük sem vette észre a lázas készülődés közben, Jenő hátra se nézve bement, és anyja határozott mozdulattal becsukta az ajtót.

Ágnes a szomszédos faluban lakott úgy egy óra járásra. Könnyes szemmel indult útnak. A meleg májusi sugarak simogatták orcáját. Elbűvölő táj kísérte hazáig, de ő nem is látta. Csak a földet figyelte. Haragudott Jenőre.

Jenő észre se vette mennyire megbántotta a lányt. Másnap indult is. A vonatállomáson elbúcsúzott szüleitől. Mielőtt felszállt, még egyszer körülnézett. Hiányérzete támadt. Hol van a kedves Ágnes? Szülei integettek. Egy mosolyt erőltetett arcára. Jenő nem húzhatta tovább az időt. Felszállt.

– Miért? – gondolta Jenő. Nem értette, a lány miért nem jött elbúcsúzni.

Helyet foglalt. Hátulról két kar átölelte. Jenő megremegett. Hátrapillantott a válla felett. Ágnes volt az.

– Hát ön mit keres itt? – fordult hátra Jenő átölelve Ágnest fülig érő mosollyal.

– Budapesten él egy nagynéném. Elmegyek meglátogatni. De nem is kellene magához szóljak a tegnapi miatt! – vágott sértett arcot.

A fiú próbált visszaemlékezni, mivel bántotta meg a lányt.

– Hát, kedves uram, bement a házba és elköszönni se volt hajlandó!

– Jaj, úgy sajnálom Ágnes!– emlékezett vissza a történetekre Jenő.

Budapestre érve elváltak útjaik.

Villámcsapásként érkezett a hír, Jenőnek be kell vonulnia, sok ezer társával együtt, meg kell védeni a hazát az Antant szövetség támadásaitól. Ágnest ez a hír letaglózta. Tudta, hogy Jenő most elmegy. És nagy eséllyel nem éli túl. Álmatlan éjszakáin élettelen fadarabként feküdt az ágyon, és rettegett. A fiú nem is fogta fel ezt az egészet, a háború esztelen öldökléséből nem érzékelt semmit, csak a hazafias jelszavakat és a férfias bátorságot. Rendületlenül hitt a győzelemben, és biztos volt benne, hogy kinevezik hadnagynak. A századosi előléptetésről álmodozott. Sok könyvet olvasott a katonaságról és lelki szemei előtt megjelent az, ahogyan hősként megnyeri a háborút a főszereplő. Mindenki ünnepli, és meggazdagszik.

Ám a valóság teljesen más volt, mint amit álmaiban elképzelt.

Már órák óta folyt a harc. Egy pillanatig sem lélegezhetek fel. A halál szakadéka fölött egyensúlyozott egy cérnaszálon. Csak egy csoda mentheti meg. Tovább lőtt, tudva, ha nem ő gyilkol, akkor őt mészárolják le. Gépiesen cselekedett, míg a mellette levőket telibe nem találták. Jenő megdermedt. Társa az égre nézett, és száját kiáltásra nyitotta, de azt a kiáltást nem hallotta már senki. Hátára esett. Szeme tágra nyílt, üvegessé vált. Az arca elsápadt, akár Jenőé. Jenő gyorsan a mellette levő fa mögé bújt. A szíve kalapált. Az egész mező vérvörösbe úszott. Én itt várom meg a végét, gondolta. Félt a haláltól. Már elillantak az illúziói a háború magasztosságáról.

Megpróbált valahogy észrevétlenül az erdőbe osonni, és eltűnni. Anyám, Ágnes... viszont akarom látni őket... Még nem készültem fel a halálra! Meglőtték a lábát. Feljajdult, térdre esett, dermedten hevert a földön. Segítségért kiáltott, amit egyik barátja hallott meg. Jenőt elvitték a felcserek. Sok vért veszített, de életben maradt.

Este álmában Ágnest látta, amint a csatatér közepén áll és körülnéz. *Kedves uram elment, és nem jött vissza* – hallotta a lány szavait. Majd filmkockaként képek peregtek le előtte emlékei, mi mindent élt át a lánnyal. Majd a film komorabbá vált: jelenetek villantak fel a háborúból. Hirtelen felriadt. A vöröskeresztes sátorban tért magához. Jobban érezte magát.

– Jó hogy végre magához tért. Azt hittük sosem kel már fel. Jobban van? – kérdezte az egyik nővér.

– Valamennyivel.

– Fel tud kelni?

– Nem hinném. – megborzongott, ahogy a harctérre gondolt, majd az ápolóhoz fordult.

– Bocsánat, lenne egy papírlapja és egy tolla? Szeretnék levelet írni valakinek.

A nővér mosolyogva hozta a tollat és a papírlapot. Reszkető kézzel rótt a sorokat.

Kedves Ágnes!

Nem telik el úgy egy perc, hogy ne Önre gondoljak. Csak az tartja bennem a lelket ebben a rettenetes helyzetben, hogy viszontláthatom! Sajnálom, hogy annyit szenved most. Amint lehet, hazamegyek. Szeretem Önt teljes szívemből! Ha viszontszeret, várjon rám. Ha az Úr úgy akarja, visszajövök és feleségül veszem, ha beleegyezik. Erőm fogytán, kezemben remeg a toll, de igenlő válaszában reménykedem. Ha nem szeret már, ha nem akar a feleségem lenni ne válaszoljon erre a levélre, és én belenyugszom a döntésébe, nem zaklatom tovább.

Örök hűséggel,

Jenő

– Uram, ha lehetne ezt a postára vinni, sürgős lenne...

– Persze, azonnal. Ezt nem tiltja még a törvény.

...két évtized múlva...

Ágnes felöltözött gyönyörű fehér ruhájába. Nagynénje küldte Budapestről. A ruha csodálatosan állt rajta.

– Készen vagy, lányom? Sok helyről elkéstél, de innen nem engedlek elkésni! – jelentette ki apja.

– Igen apám. Kész vagyok. – mondta szárazon Ágnes.

Kijött szobájából.

– Jaj, kedvesem! Te vagy a legszebb menyasszony, akit láttam valaha! – mondta anyja könnybe lábadt szemmel.

Ágnes mosolyt erőltetett arcára. Nem akart férjhez menni, bár sokan emlegették, hogy itt lenne az idő. Vénkisasszonyként akar meghalni? Jenő arca járt a fejében. Őt szerette, még ennyi idő után is. Mióta nem hallott róla? Mit tehetne? A családja ragaszkodott ehhez a házassághoz. Szüksége van egy nőnek a támaszra, meg az anyagi jólétre.

Egyszer csak kopognak.

– Levele érkezett, kisasszony.

– Vajon kitől? – tűnődött magában. Nem várok levelet senkitől.

– Nagyon sajnáljuk a késést. Tudja, valahol megakadt, valószínűleg a határon nem adták át.

– Mennyit késett pontosan?

– Vagy 20 évet.

A lánynak kifutott a vér az arcából. Bezárkózott a szobájába. Lázasan bontotta fel az elsárgult borítékot..

– Ágnes, azonnal jöjj ki! Elkésel!

Gyorsan olvasott, szemei kapkodva rótták a sorokat. Az ajtóra nézett. Ő bizony nem megy hozzá a polgármesterhez. Jenő szerette őt! Akkor miért nem írt neki? Miért nem jelentkezett a háború után? Hiszen itt laknak egymáshoz ilyen közel. Kiugrott az ablakon, és menyasszonyi ruhában elkezdett rohanni. A falu szélén laktak, úgyhogy nem látta meg senki. Mindenki az

esküvőre várt. Rohant a megszokott úton, Jenő faluja felé, és elkerekedett szemmel látta, hogy nem mehet tovább. Igen, a határ... ezt el is felejtette!

– Most meg mit csináljak? Mit? Ennek nem így kellett volna lennie! 20 éve kellett volna választ adjon, akkor kellett volna válaszolnia erre a kérdésre!

Leült a fűbe. Most hova menjen? A falu körül körözött. Egy egyenes tartású ismeretlen férfi jött vele szembe, összeütközve vele. Ági nem figyelt az útra, a férfi olvasott.

–Tisíc omlouvám*! – mondta a férfi, majd csodálkozóan a menyasszonyi ruhára meredt.

Ági is felnézett. Mindkettőnek elkerekedett a szeme.

– Ágnes?

– Jenő!

Egymás szemébe néztek, és sokáig nem szólalt meg egyikük sem.

Drasztyl Anna (VII. B)

* Tisíc omolouvám! – csehül azt jelenti: *Bocsánatot kérek.*